

Cultura

Comadira sosté que l'obra necessita el 'fre de l'art' i subjectar-se a una norma

El poeta i pintor gironí va impartir ahir la primera de les seves Lliçons de la Càtedra a la UdG

Va reflexionar sobre la forma estirant el fil de Dante

19/11/14 02:00 - GIRONA - [EVA VÀZQUEZ](#)

“*Non mi lascia più ir lo fren de l'arte*”, diu Dante al final del conegut tercet de la *Divina comèdia* en què, advertit que “ja la ploma tots els plecs omplia”, havia de donar per acabat allò que s'havia proposat dir en aquell cant. El comentari sobre el “fre de l'art”, aquest do per reconèixer el límit més enllà del qual el sentit es desborda i probablement s'espantia, va servir ahir de punt de partida a la primera de les Lliçons de la Càtedra que va impartir el poeta i pintor Narcís Comadira a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona. El tercer convidat de la Càtedra Anglada i Fages de Climent, després de Dolors Condom (2012) i Narcís-Jordi Aragó (2013), va recórrer a Dante per defensar la justa proporció de les parts amb el tot a través de la forma, un concepte carregat de sentit per més que, va lamentar, alguns poetes joves l'hagin devaluada. “Si ultrapasses la forma establerta no fas més que esllenegar el teixit de l'obra i esvaïr allò que vols dir”, va comentar a propòsit d'una peça com *Tala*, el recent muntatge teatral de quatre hores de durada de Krystian Lupa –a qui tot i això respecta–, que considera fallida per aquesta falta de contenció. “En art tot és forma, i si no hi ha forma, no hi ha art”, va insistir citant Gabriel Ferrater, i va afegir: “I si hi ha forma, hi ha d'haver norma, cosa que no agrada gaire als joves.” Quan des del públic –a penes una vintena de persones, molt poca gent considerant que l'acte se celebrava en una facultat d'humanitats plena d'estudiants a aquella hora–, li van fer notar que la norma no és la projecció d'una ideologia, Comadira va matisar que, en efecte, “quan realment l'art és interessant és quan respecta la norma, però fins a cert punt”, i en aquest sentit va referir-se a “l'energia interior” que emana de la forma mateixa, amb independència del motlle normatiu. “Això és el que fa interessant l'art, que es resisteix a ser el resultat de l'aplicació d'una fórmula, i el que torna fatigant l'avantguarda quan converteix el trencament en una norma”.

Servint-se d'exemples de l'arquitectura gòtica i renaixentista, que anava confrontant amb els versos de Dante, Comadira va edificar la seva teoria sobre la relació entre la forma i allò que anomena el prejudici, les idees i els símbols als quals obeeix. Així, l'estructura constructiva de l'abadia de Saint-Denis, a París, primera mostra de l'estil gòtic, respondria a l'ideal teològic de l'època –i en concret de l'abat Suger– de representar la presència de Déu per mitjà de la llum, mentre que la catedral de Santa Cecília d'Albi, amb la seva aparença de fortalesa o castell, tot i pertànyer també a l'art gòtic, reflecteix el *prejudici* del poder, tal com correspon a la pàtria dels albigesos, considerats el baluard de la fe cristiana enfront de l'heretgia.

Aquest matí (Sala de Graus, 10.30 h) impartirà la tercera i última de les lliçons, que tracta sobre *La poesia i la Forma*.

Darrera actualització (Dimecres, 19 de novembre del 2014 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 19-11-2014 Pàgina 42

Narcís Comadira va parlar de la forma i de la seva pintura Foto: RUBÈN GARCIA /ICONNA.

Notícies de ...

[Girona](#)